nud tähhele panna, ei kanna ma teist riet, kui sedda, et mo wennad ei saaks ussuda, et ma ennast üllem nendest arwan.“

Kui nad ollid laualt üllestousnud, wiis Kuberneri Praua tedda lahke aknatte ette, et keik rahwas tedda piddi näggema — ja selle hulga seas, mis akna al tedda watamas olli, seisis ka üks temma wendadest, kes Nekrutiks olli sanud. Tedda kutsus ta ennese jure, näitis temmale sedda tosi, mis Keisri Praua temmale jo enne, ning ka sedr a autükki, mis Keisri Herra nüüd temmale annud; kinkis talle ühhe hõbbe wanna taalri, ja andis temmale süddamelikkut õppetust tee peale.

Nüüd Kuberneri Praua andis selle Kõstrile middagi ka ennese mälestuseks, ja selle peale jättis ta Kuberneri Herrale ja keige seltsile Jummalaga — ning läks nüüd, linna rahwast waatma, kes tedda iggaüks wägga armsaste wasto wotsid. Ka tahtis ta selle Kirriko õppetaja jure minna, kes kohhe, kui se jut sest, mis ta merrehäddalistele olli teinud, temma pole sai, temma heaks rahha olli korjand, ja sedda temma kätte saanud; agga sesamma ei elland mitte seäl linnas. Üks tännatik meel näitis iggapiddi selle Pritso südddant tõstwad; sest kui ta kojo sai, on ta nende wie mehhel, kes keigeessiteks temmaga wiewe peale lätsid, et nad kül ei julgend, ennam kui üksterd temmaga minna, ommeti kaks sadda rubla annud.

Õppetus.

Mitto waggab muldas, kelle waggadust ei üksi wotnud tähhele panna. Mitto kannatas, õigust noudes, wihha ja waewa — andis mittokord ommast polest sutäiest pole weel ärra, ja temma sängi ümber ei nutta üksi. Agga kui iggal waggal temma waggusse külw jo siin wilja kannaks, mis siis

Eesti Ma Rahwa Kalender 1810, lk. 24